

s tohoto hlediska nutno požadovati od takové cizozemské akciové společnosti výkaz o tom, že byla k provozování obchodů v tuzemsku připuštěna, vždyť by jinak cizozemská společnost akciová takovým způsobem provozovala v tuzemsku obchody, aniž splnila podmínky cís. nař. ze dne 29. listopadu 1865 čís. 127 ř. zák. (nařízení vlády republiky Československé ze dne 13. září 1920 čís. 532 sb. z. a n.) a takové účastenství cizozemské akciové společnosti na tuzemské společnosti s r. o. neznamenaloby nic jiného nežli obcházení právě uvedených zákonných předpisů, což přece za přípustno pokládati nelze. I nemožno proto pochybovati o tom, že právě uvedených zákonných předpisů použití dlužno i tehdy, když dotyčná cizozemská akciová společnost účastní se jako společnice na tuzemské společnosti s r. o. anebo jako zakladatelka takové společnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není tu podmínek Šu 16 pat. o nesp. říz., zejména ne patrné nezákonnosti, naopak je napadené usnesení ve shodě s cís. nařízením z roku 1865. Postupem několika společenských podílů má na místo dosavadních několika společníků vstoupiti rakouská, tudíž cizozemská akciová společnost, mající ve firmě jako hlavní označení jméno »Slavonia« a provozující průmysl dřevařský. Společnost tato má s jihoslovenskou akciovou společností, zvanou taktéž »Slavonia«, provozovati pod firmou zdejší společnosti s obm. ruč., v níž na prvním místě je taktéž jméno »Slavonia«, výrobu dýh, tudíž odvětví dřevařského průmyslu. Vzhledem k tomu je zde aspoň v podstatě táž firma a týž obchod, a nezáleží na tom, že stěžovatelka chce právně vystupovati pouze jako společník zdejší společnosti s obm. ruč. Správný je proto názor rekursního soudu, že vstup cizozemské akciové společnosti, jež není dosud připuštěna k provozu obchodu v tomto státě podle cís. nař. z roku 1865, byl by pouze obcházením tohoto zákonného předpisu.

Čís. 2270.

Potvrzení ve smyslu Šu 178 nesp. říz. lze vydati teprve při odevzdání pozůstalosti a jde-li o substituční odkaz, teprve při odevzdání pozůstalosti odkazem zatíženého.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R I 147, 22.)

V pozůstalosti po Karlu Sch-ovi, odevzdané universálnímu dědici Václavu P-ovi, byl též deskový statek Sch., stížený substitucí pro Hanuše Sch-a. Po smrti Václava P-a, ale dříve, než pozůstalost jeho byla odevzdána, žádal Hanuš Sch. o potvrzení dle Šu 178 nesp. říz. za účelem vkladu práva vlastnického ku statku Sch. Soud prvního st. l i c e zamítl návrh jako předčasný. Důvody: V rozhodnutí ze dne 21. března 1922 R I 284/22 vyslovil Nejvyšší soud právní názor, že odkazem, přešedším úplně do vlastnictví universálního dědice Václava

P-a, jehož smrtí nabyl žadatel nároku na odkaz dle §u 684 obč. zák., nebyla zatížena pozůstalost Karla Sch-a, která přešla bez hmotné újmy na universálního dědice, nýbrž pozůstalost tohoto, t. j. Václava P-a, jež má dle §u 684 obč. zák. odkaz vydati odkazovníku. Na tento právní názor jest pozůstalostní soud dle zákona vázán a jest proto o odkazu tím jednati při projednání pozůstalosti po Václavu P-ovi. O vydání potvrzení podle §u 178 ve spojení s §em 177 nesp. řízení nelze však před skončením pozůstalostního projednávání žádati, takže soud pozůstalostní při nynějším stavu pozůstalostního řízení nemůže se toho času pouštět do věcného rozhodnutí o pozůstalosti. Dle §u 688 a 812 obč. zák. může odkazovník, když byl právní důvod k odkazu řádně vykázal, před odevzdáním pozůstalosti pouze žádati odluku dědictví od jmění dědicova a zajištění odkazu, nemůže však navrhnouti, aby ve veřejných knihách pozemkových ještě před tím byl zapsán. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není tu rozporu se spisy, naopak vyhovuje napadené usnesení pozůstalostním spisům, dle nichž projednává se pozůstalost po Václavu P. jako celek tím způsobem, že velkostatek Sch. pokládá se za část této pozůstalosti. Stěžovatel odporuje právnímu názoru, vyslovenému Nejvyšším soudem, pouze tvrzením, že nižší soudy nejsou jím vázány, ve skutečnosti však uznává sám, že projednání celé pozůstalosti po jmenovaném, počítaje v to i velkostatek Sch., má se státi jednotně, jak pozůstalostní soud skutečně činí. Právní důsledky, jež stěžovatel z toho vyvozuje, jsou mylné. Návrh jeho na vydání potvrzení podle §u 178 pat. o nesp. řiz. byl správně posuzován jedině podle tohoto zákonného předpisu, nikoli však podle důvodů vhodnosti, stěžovatelem předpokládaných. § ten sice neobsahuje výslovného ustanovení o době, kdy odkazovník může žádati o stvrzení tam určené, avšak je zařaděn spolu s §em 177 pod nadpis »Eintragung der Einantwortungsverordnung in die öffentlichen Bücher«, a slučuje v druhé větě, jednající o zvláštních případech, v jedno předpisy §§ 177 a 178, z čehož je souditi, že potvrzení §u 178 může býti vydáno teprve při odevzdání pozůstalosti, k čemuž v tomto případě ještě nedošlo.

Čís. 2271.

Ve vnitřním poměru mezi solidárními spoludlužníky neplatí ohledně vzájemné náhrady zásada §u 1302 obč. zák. K pojmu zvláštního poměru ve smyslu §u 896 obč. zák.

Soud civilní jest vázán odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, pokud jím zjištěna byla příčinná souvislost mezi trestným činem a poškozením.

Třileté promlčecí lhůtě §u 1489 obč. zák. nepodléhá postížní nárok dle §u 896 obč. zák., třeba vznikl ze solidárního závazku k náhradě škody osobě třetí.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, Rv I 759/22.)